

3 март - Национален празник на България

На 17 юли 1393г. след тримесечна обсада, въпреки героичната съпротива, пада българската столица - Търново. Три години по-късно е превзета и столицата на Видинското царство. Над България пада мрак за цели петстотин години...

Но през тези пет века българите не забравяли, че са потомци на велики царе и безстрашни воители, че Българското царство е било сред най-могъщите в Европа. Те непрекъснато организирали бунтове и въстания срещу османските поробители и мечтаели за свободна България. С нечувана жестокост османците потушавали бунтовете като избивали въстаниците и опожарявали цели села. Все по-тежък ставал животът на българите, но и все по-непокорни ставали те.

През април 1876г. избухнало Априлското въстание. Летели хвърковатите български чети и освобождавали села и градове. Хората повярвали, че свободата е близо, но голяма и силна била Османската империя. Тя успяла да се справи и с това въстание. Потушаването му било жестоко: убити били хиляди българи - деца, жени, мъже, старци; опожарени и разграбени били десетки села и градове. Цяла Европа научила за страданията на българския народ.

Година по-късно, през април 1877, голямата и силна Руска империя обявила война на турците. Близо 300 000 руска армия се отправила към българските земи в помощ на страдащия български народ. Хиляди български юнаци се записали като доброволци, нарекли ги опълченци.

Разгневен от руските успехи султанът решил да изпрати срещу освободителите най-добрата си армия. Ръководени от Сюлейман паша, четиридесет хиляди войници потеглили

срещу малкия храбър отряд. Силна била армията на Сюлейман паша. Ако тя минела Балкана, руснаците щели да бъдат победени. Малкият преден отряд трябвало на всяка цена да спре настъплението ѝ.

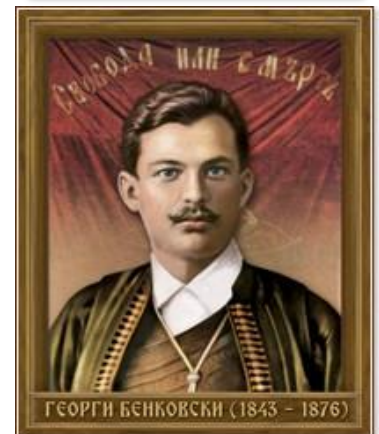
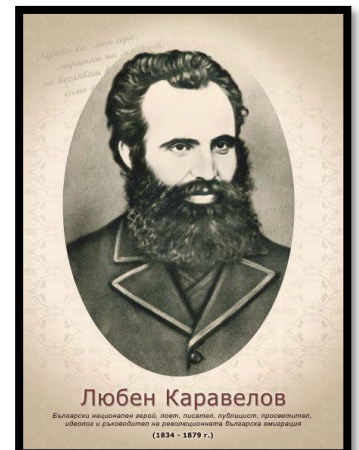
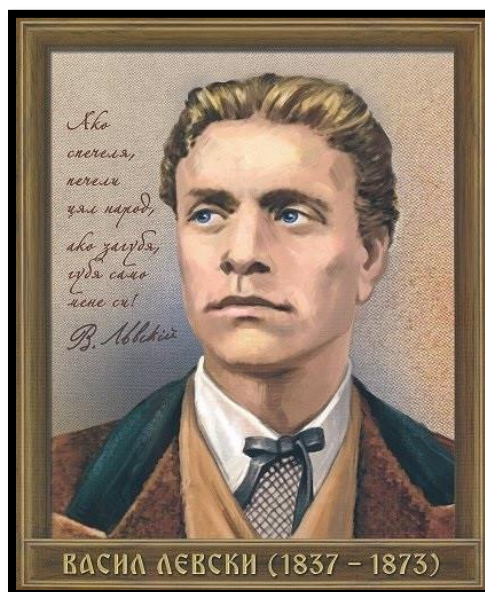
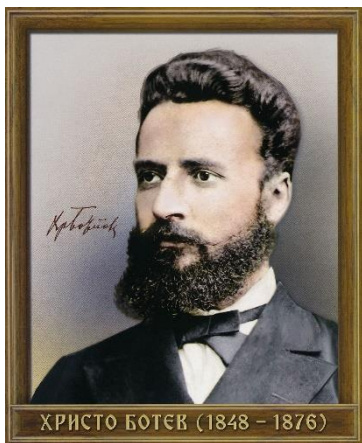
Командирът на опълченците - генерал Столетов, укрепил отряда на труднодостъпния връх Шипка и препречил пътя на османците. Храбрите защитници на Шипка знаели, че ако не успеят да спрат турската армия, войната ще бъде загубена и България няма да получи мечтаната свобода. Руски части и български опълченци спират огромната турска армия, пазейки с цената на живота си връх Шипка. Благодарение на това руската армия спечелила важни сражения отвъд Балкана и не след дълго Турция се признала за победена.

На 3 март 1878г. в градчето Сан Стефано бил подписан Санстефанският мирен договор. След 500 години България отново станала независима държава. Голяма заслуга за това имат българските опълченци, храбро защитили Шипка.

Сега на Шипка е тихо, не се чуват турските оръдия, нито изстрелите от пушките. Не се чува гърмкото „Ура“, нито стоновите на ранените и умиращи войници. Но там гордо се извисява най-големият български паметник – Паметникът на свободата. Наричаме го така, за да се знае, че тук, на Шипка, е изгряла свободата на България.

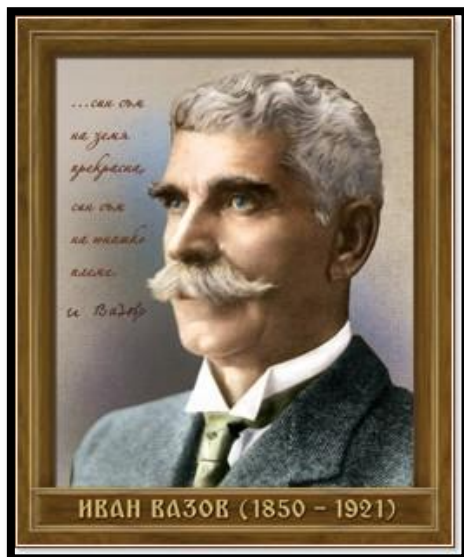

Нашите безсмъртни герои

В нашето минало блесят имената на безкористни борци за свобода, отдали живота си в името на светлия идеал. Дълъг е пътя на българина от робството към свободата, но той го извървява с чест и достойнство. Родолубецът Иван Вазов написва своята знаменита „Епопея на забравените“, за да възвеличи подвизите на нашите герои и да събуди чувство на признателност в паметта на народа.

*И днес йощ Балканът, щом буря зафаща,
спомня тоз ден бурен, шуми и препраща
славата му дивна като някой ек
от урва на урва и от век на век!*

3 март ни напомня, че свободата е най-голямото щастие. Каравелов казва за свободата: „Без свобода човек не може да бъде такъв, какъвто го е създала природата, следователно не може да бъде и щастлив“. Много хора са се борили за свободата на родината. Техният път е страшен, но славен, защото са проливали кръвта си и са жертвали живота си в името на България.

Левски също е казал: „Нам трябва не господар, а свобода и човешко равенство“. Непрекъснатите бунтове, хайдушките чети и въстанията са доказателство за устрема на българите към свободата. „Свобода или смърт!“ е бил девизът на българските революционери. Тези думи са израз на силния дух и готовността за саможертва в името на народ и родина. Ботев обезсмъртява борците за свобода в стиховете: „Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира!“. Всички герои са с нас и днес. Ние продължаваме да копнеем за един по-справедлив и хуманен свят, не трябва да бъдем „слепци с очи“, а да живеем за „честта, майко юнашка“, да не бъдем празнодумци, а хора на дълга и делата.

Нашият Апостол не е губил надежда, че някой ден всички ще бъдем свободни. И този ден е 3 март. Благодарение на всички, които са се борили за свободата на България, днес българският народ празнува своята свобода и поднася цветя в знак на признателност пред величието на подвига им.

Ние трябва да помним героите и техните дела, да следваме техния пример, да обичаме род и родина. Пътят към светлото бъдеще на всеки народ започва от заветите на историята. Националните герои са тези, които прокарват пътя, а поколенията са тези, които вървят по него. Нека пазим спомена за тези, които са загинали в битките, за да живеем свободни, нека тяхната саможертва не бъде напразна. Тези велики дела ни учат на родолюбие, упоритост, смелост да се изправим пред предизвикателствата, да се борим за нашето щастие, да бъдем добри и обичащи народ и родина.

Изготвила: Денислава Георгиева, 7г клас

Ученически съвет